

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA W KRAKOWIE**

RKR-61-10/06/MS-4/06

Kraków, dn. 21 kwietnia 2006r.

DECYZJA Nr RKR - 18/2006

Na podstawie art. 100b ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tj. Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080), stosownie do art. 28 ust 6 tej ustawy oraz § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2002 r. Nr 18, poz. 172 z późn. zm.) -

w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów –

odmawia się wszczęcia - na wniosek Ogólnopolskiego Akademickiego Związku Zawodowego w Warszawie - **postępowania** w sprawie stosowania przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na:

- dyskryminacji konsumentów usług użyteczności publicznej (usług edukacyjnych) polegającej na tym, że z tą kategorią konsumentów uczelnia w ogóle nie zawiera umowy o świadczenie usług edukacyjnych (studia zaoczne, wieczorowe, studia podyplomowe oraz kursy i studia specjalne), co może stanowić naruszenie art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP w zw. z art. 353 § 1 i art. 353¹ k.c. w związku z art. 23a ust. 1 w/w ustawy o ochronie (...),
- braku doreczenia stronie konsumentkiej ogólnych warunków umowy, wzoru umowy lub regulaminu, co może stanowić naruszenie art. 385 k.c. w związku z art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie (...),
- braku możliwości dochodzenia praw przed sądem z uwagi na wyłączenie zawierania umów oraz brak ogólnych warunków umów, wzoru umowy lub regulaminu, co może stanowić naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 385² § 1, 387 § 2, 388 § 1, 394 § 1 k.c. oraz art. 23a ustawy o ochronie (...).

UZASADNIENIE

Do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w Krakowie – zwanego dalej: „organem antymonopolowym” - wpłynął w dniu 17.08.2004r. wniosek Ogólnopolskiego Akademickiego Związku Zawodowego z siedzibą w Warszawie – zwanego dalej: „Związkiem” lub „Wnioskodawcą” - o wszczęcie przeciwko Uniwersytetowi Jagiellońskiemu w Krakowie – zwanego dalej: „Uniwersytetem” - postępowania pod zarzutem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów – studentów korzystających z płatnych usług edukacyjnych na studiach zaocznych, wieczorowych, podyplomowych oraz kursach i studiach specjalnych na wymienionej uczelni. Uzasadniając złożony wniosek, Związek wyjaśnił, że w niniejszej sprawie występuje jako organizacja konsumentcka oraz podniósł, że Uniwersytet stosuje dyskryminacyjną praktykę w stosunku do konsumentów, którym uczelnia oferuje płatne usługi edukacyjne w zakresie studiów

zaocznych, studiów wieczorowych, studiów podyplomowych, studiów specjalnych – zwanych dalej: „studiami płatnymi”.

Zdaniem Wnioskodawcy, odmienne traktowanie tej grupy konsumentów polega na tym, że Uniwersytet „w ogóle nie zawiera z konsumentami umów, ani w formie ustnej, ani w formie pisemnej, a wręcz praktykuje wyłączenie zawierania umów”. Stanowi to, w ocenie Związku, nieuzasadnioną i bezprawną dyskryminację kilkutyśięcnej kategorii konsumentów, wobec których „swobodę umów uczelnia przekształciła w wyłączenie swobody umów”. Kolejny zarzut Związku dotyczy niedoręczania „stronie konsumentkiej” ogólnych warunków umowy, czy regulaminu studiów płatnych przy jednoczesnym żądaniu świadczeń majątkowych od konsumentów. W ocenie Związku wyłączenie formy zobowiązań umownych przy świadczeniu tego rodzaju płatnych usług edukacyjnych wskazuje, iż Uniwersytet w ogóle takich warunków, wzoru umowy ani regulaminu nie określił. Pomimo to Uniwersytet żąda od konsumentów świadczeń (opłat) za usługi edukacyjne, ustalonych – zdaniem Wnioskodawcy - dowolnie i arbitralnie bez umownej podstawy zobowiązania, przyjmując, że żądania jego są wiążące dla konsumenta. Brak zawarcia umowy oraz brak ogólnych warunków umów, wzoru umowy lub regulaminu pozbawia konsumenta – studenta studiów płatnych, możliwości dochodzenia praw przed sądem. „Brak jest bowiem wzorca kontroli (art. 385¹ k.c.) i niemożliwe jest określenie granic wiążących stronę przy braku określenia treści umowy. Nie ma formalnie określonych ogólnych warunków umowy, nie ma wzoru umowy, ani nie dochodzi do zawarcia umowy – nie ma więc możliwości wystąpienia do sądu o uznanie ich zastosowania za bezskuteczne (art. 385² § 1 k.c.)”. W rezultacie tych działań, w/w grupa konsumentów (studentów) pozbawiona jest możliwości żądania „sądowej ochrony przed wyzyskiem poprzez zgłoszenie żądania zmniejszenia świadczenia albo unieważnienia umowy (art. 388 § 1 k.c.), skoro wymagane jest w tym przepisie zawarcie umowy, a uczelnia do zawarcia umowy nie dopuszcza”. Zdaniem Wnioskodawcy „Zaniechania uczelni polegające na niedopuszczeniu do zawarcia umowy, brak określenia warunków umowy, wzorca umowy lub regulaminu, stanowią działania, które mają wykluczyć kontrolę sądową działalności uczelni w zakresie świadczenia płatnych usług kształcenia na studiach zaocznych lub eksternistycznych, tj. pozbawienia prawa do sądu i sądowej ochrony konsumenta”.

Opisana powyżej praktyka dyskryminacji studentów studiów płatnych zakwalifikowana została przez Związek jako naruszenie art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP w związku z art. 353 § 1 i art. 353¹ k.c. oraz art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tj. Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080) – zwanej dalej: „ustawą o ochronie (...). Natomiast praktyka polegająca na braku doręczenia wzorców umownych - jako naruszenie art. 385 k.c. w związku z art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie (...), a brak możliwości dochodzenia praw przed sądem - jako naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 385² § 1, 387 § 2, 388 § 1 i 394 § 1 k.c. oraz art. 23a ustawy o ochronie (...).

Mając na uwadze, że art. 100a ust. 1 w/w ustawy o ochronie (...) enumeratywnie określa podmioty uprawnione do występowania z wnioskiem o wszczęcie postępowania w sprawach praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, organ antymonopolowy dokonał analizy załączonego do wniosku statutu Związku w celu ustalenia, czy Związek jest organizacją konsumentką w rozumieniu art. 4 pkt 12 ustawy o ochronie (...). Przepis ten stanowi, iż organizacją konsumentką są organizacje społeczne, do których zadań statutowych należy ochrona interesów konsumentów, o ile ich zadanie nie polega na prowadzeniu działalności gospodarczej. Analiza statutu pozwoliła na ustalenie, iż brak jest w nim zapisów stanowiących, że celem statutowym Związku jest ochrona interesów konsumentów. Ponadto ustalono, że działania nie są podejmowane przez Wnioskodawcę w interesie publicznym lecz mają na celu wyłącznie ochronę praw pracowniczych i socjalnych członków Związku, czyli

indywidualnych oraz grupowych interesów jego członków. Organ antymonopolowy uznał, iż Związek nie jest organizacją konsumencką, a zatem nie posiada legitymacji czynnej do żądania wszczęcia postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Wobec powyższego, postanowieniem nr RKR-280/2004 z dnia 16.09.2004r. organ antymonopolowy odmówił Związkowi – jako osobie nieuprawnionej – wszczęcia postępowania w przedmiotowej sprawie w trybie art. 100b ust. 2 ustawy o ochronie (...).

Na skutek zażalenia Wnioskodawcy, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w dniu 27.06.2005r. uchylił w/w postanowienie nr RKR-280/2004, uznając, że określone w statucie ogólnie cele Związku zawierają pojęcie ochrony interesów konsumentów. Ochrona ta - w ocenie Sądu - ma wprawdzie charakter grupowy, jednak definicja pojęcia organizacja konsumencka zawarta w art. 4 pkt 12 ustawy o ochronie (...) nie zawiera ograniczeń w tym zakresie. Ponadto Sąd stwierdził, że Związek w dniu 16.11.2004r. zarejestrował zmianę swojego statutu, precyzując par. 5 pkt 1, poprzez dodanie postanowienia o treści: „i konsumenckich”. Orzeczenie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 10.11.2005r. (sygn. akt VI ACz 1614/05).

W związku z powyższym – po zwrocie akt sprawy – organ antymonopolowy wszczął w dniu 2.03.2006r. postępowanie wyjaśniające w celu uzyskania dodatkowych informacji niezbędnych do rozstrzygnięcia o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie. W szczególności przedmiotem postępowania była analiza prawna w zakresie ustaleń faktycznych odnośnie do postawionych przez Związek zarzutów oraz wyjaśnienie wątpliwości co do prawnych możliwości ujmowania uczelni publicznych (w tym przypadku Uniwersytetu) jako przedsiębiorcy na gruncie ustawy o ochronie (...). Po zebraniu dodatkowego materiału dowodowego i wnikliwej analizie informacji uzyskanych w toku tego postępowania oraz w oparciu o ogólnie dostępne materiały Uniwersytetu (regulamin studiów, statut) organ antymonopolowy zdecydował o podjęciu merytorycznej oceny podniesionych we wniosku zarzutów pod kątem zasadności wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego organ antymonopolowy ustalił i zważył co następuje:

Stosownie do treści art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie (...) istotą praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów jest bezprawne działanie przedsiębiorcy godzące w zbiorowe interesy konsumentów. Stwierdzenie istnienia praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów wymaga kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek, tj.: bezprawności działania i naruszenia zbiorowego interesu. Bezprawność działania polega zarówno na naruszeniu obowiązujących przepisów, jak i zasad współzycia społecznego oraz dobrych obyczajów. Zbiorowe interesy konsumentów to prawa nieograniczonej liczby konsumentów, nie stanowią one przy tym sumy indywidualnych interesów dających się określić, nawet licznej grupy konsumentów. Zawarta w tym przepisie klauzula generalna została doprecyzowana w ust. 2 poprzez przykładowe wskazanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Do tych praktyk zaliczono w szczególności naruszenie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, wprowadzającą w błąd reklamę oraz stosowanie postanowień umownych wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

Intencją Wnioskodawcy było - co wynika z treści wniosku - poddanie kwestii związanych z ponoszeniem kosztów kształcenia na tzw. płatnych studiach na uczelni publicznej kontroli analogicznej, jak w odniesieniu do uczelni niepublicznych, tj. na zasadach ogólnie pojętego prawa konsumenckiego. Tymczasem, o ile w przypadku uczelni niepublicznych - czy to z uwagi na powszechną praktykę zawierania umów cywilnoprawnych ze studentami, czy to odmienne zasady ustalania opłat - materialnoprawne podstawy takiej kontroli nie budzą aktualnie żadnych wątpliwości, o tyle w przypadku uczelni publicznych kontrola taka nie zawsze jest dopuszczalna.

Należy bowiem stwierdzić, iż w obecnym stanie prawnym uczelnia publiczna **nie jest zobowiązana do zawierania ze studentami umowy w zakresie studiów płatnych**. Żadne przepisy powszechnie obowiązującego prawa – zarówno obowiązujące w dniu wniesienia wniosku o wszczęcie postępowania, jak i w dniu orzekania przez Prezesa Urzędu - nie nakładają na publiczne szkoły wyższe takiego obowiązku. Wprawdzie przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2005r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2005 r. Nr 164, poz. 1365) – zwanej dalej: „Prawem o szkolnictwie (...)” – przewidują wprowadzenie takiego obowiązku, jednakże dopiero od roku akademickiego 2006/2007. Ponadto wskazać należy, że zgodnie z art. 160 w/w Prawa o szkolnictwie (...) obowiązek ten dotyczył będzie jedynie warunków odpłatności za studia. Ustawa natomiast nie zawiera innych zapisów zobowiązujących uczelnie do wprowadzenia innych regulacji umownych. W związku z powyższym - już z tej przyczyny – brak jest podstaw do uznania działań Uniwersytetu za bezprawne, w świetle postawionych przez Związek zarzutów. Wyłączenie bezprawności działań Uniwersytetu skutkuje zatem niespełnieniem pierwszej z przesłanek koniecznych do stwierdzenia stosowania praktyki ograniczającej konkurencję.

Podkreślenia wymaga, że stosunek prawny łączący studenta z publiczną szkołą wyższą w wielu obszarach nie jest oparty na zasadzie równorzędności stron, właściwej dla stosunków cywilnoprawnych. Już sam akt przyjęcia na studia akademickie jest w judykaturze uznawany za indywidualny akt administracyjny, na którego podstawie student podejmuje naukę poddając się obowiązującym przepisom, w tym również obowiązującym „wewnątrz” uczelni. (vide: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26.09.2002r., sygn. akt III CKN 466/2000 oraz wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5.05.1989r., sygn. akt I SA 251/89 i z dnia 16.12.1999r., sygn. akt I SA 1374/99). Istotne znaczenie dla analizowanego problemu posiada uchwała NSA z dnia 13.10.2003r. (sygn. akt OPS 5/2003), dotycząca bezpośrednio kwestii opłat za studia zaoczne na uczelni publicznej, objętej – zdaniem Sądu – władztwem tzw. zakładu administracyjnego, czyli upoważnieniem do jednostronnego kształtowania stosunków prawnych z jego użytkownikami. W ocenie Sądu trafnie przyjęto w orzecznictwie, że jeżeli podstawę przyjęcia na studia płatne stanowiła decyzja administracyjna, to jej merytorycznej poprawności nie można w ogóle poddawać kontroli w procesie cywilnym. Dalej Sąd wywodzi, iż ubiegając się o przyjęcie na studia zaoczne strona jest świadoma, że są to studia płatne, powinna zatem również wiedzieć, że wykonanie tej decyzji z jej strony będzie polegało między innymi również na uiszczaniu stosownych opłat na zasadach określonych w przepisach powszechnie obowiązujących (Prawo o szkolnictwie wyższym oraz przepisy wykonawcze do tej ustawy), jak i wydanych na ich podstawie przepisów wewnątrzzakładowych, o ile są zgodne z przepisami powszechnie obowiązującymi, na których podstawie zostały wydane. Z chwilą przyjęcia danej osoby w poczet użytkowników zakładu staje się ona podmiotem praw i obowiązków, które przysługują bądź obciążają użytkowników danego zakładu. Te prawa i obowiązki wynikają zarówno z przepisów powszechnie obowiązujących, jak i ze statutów oraz regulaminów zakładowych. Użytkownika, który dobrowolnie przystąpił do zakładu administracyjnego (np. studenta) wiążą przepisy zawarte w aktach normatywnych wewnątrzzakładowych, ponieważ jego

wniosek o przyjęcie jest równocześnie wyrażeniem zgody na poddanie się reżimowi prawnemu, obowiązującemu w danym zakładzie. Konsekwentnie zatem należy – zdaniem Sądu – przyjąć, że również kontrola tych aktów nie może przebiegać na drodze postępowania cywilnego.

Stosownie do treści § 9 ust. 1 i 2 Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1991r. w sprawie zasad gospodarki finansowej uczelni (Dz. U. Nr 84, poz. 380, z późn. zm.) podstawę ustalenia odpłatności za studia stanowi planowany koszt zajęć dydaktycznych, a rodzaje zajęć, za które pobierane są opłaty oraz ich wysokość, ustala rektor. Podkreślić należy przy tym, że przepisy te zostały wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 30 poprzedniej ustawy z dnia 12 września 1967r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385 z późn. zm.), uprawniającej Radę Ministrów do określenia zasad i trybu uzyskiwania opłat za zajęcia dydaktyczne wyłącznie przez **uczelnie państwowe**. W/w rozporządzenie zachowało – stosownie do art. 275 ust. 3 Prawa o szkolnictwie (...) - moc obowiązującą do czasu wydania nowego rozporządzenia na podstawie nowej ustawy, nie później jednak niż do dnia 31.12.2006r.

Problem odpłatności za studia był również rozpatrywany przez Trybunał Konstytucyjny, który w orzeczeniu z 8.11.2000r. (sygn. akt SK 18/99) uznał, że kompetencja rektora do ustalania wysokości opłat może być rozumiana tylko jako prawo organów autonomicznej uczelni do określenia opłat w ramach obowiązującego porządku prawnego. Wysokość tych opłat nie może więc być ustalana dowolnie w oderwaniu od kryteriów określonych w ustawie o szkolnictwie wyższym. Zdaniem Trybunału, kształtowanie wysokości konkretnych opłat ma charakter wykonawczy, a nadto podlega kontroli sądowej - w przypadku uczelni państwowej przez Naczelną Sąd Administracyjny - co do zgodności ustalonej opłaty z obowiązującym prawem. Dodatkowo przepisy rozporządzenia z dnia 27.08.1991r. określają terminy wnoszenia opłat za studia (§ 10) oraz uprawniają rektora w uzasadnionych przypadkach do zwolnienia studenta, na jego wniosek zaopiniowany przez uczelniany organ samorządu studenckiego, z obowiązku uiszczenia opłaty w całości lub w części (§ 11).

Opłaty za zajęcia dydaktyczne na studiach płatnych na Uniwersytecie – stosownie do powołanego Prawa o szkolnictwie (...) oraz rozporządzenia z dnia 27.08.1991r. - ustalone są na podstawie planowanego kosztu zajęć dydaktycznych. Aktualnie obowiązujące stawki oraz zasady płatności zostały określone w zarządzeniu nr 5 Rektora Uniwersytetu Jagiellońskiego z dnia 24 stycznia 2005r. w sprawie wysokości opłat za zajęcia dydaktyczne w roku akademickim 2005/2006 na studiach odpłatnych. Ponadto - zarządzeniem nr 18 z dnia 21 marca 2005r. w sprawie udzielania zwolnień z części opłat za studia - Rektor określił zasady składania i rozpatrywania indywidualnych wniosków studentów o rozłożenie opłat za studia na raty oraz o zwolnienie z obowiązku ich wnoszenia w całości lub w części. Podkreślić należy, iż decyzje w powyższych sprawach mogą zostać – zgodnie z art. 207 Prawa o szkolnictwie (...) – zaskarżone do sądu administracyjnego.

Reasumując, skoro relacje pomiędzy uczelnią publiczną a studentami oparte są podstawie stosunku administracyjnoprawnego, a uczelnia nie ma obowiązku zawarcia umowy, brak tych umów nie może być podstawą do zarzutu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Dodać ponadto należy, że na Uniwersytecie od dnia 1.10.2003r. obowiązuje regulamin studiów mający zastosowanie do wszystkich typów i kierunków studiów prowadzonych na tej uczelni – w tym studiów płatnych, poza studiami doktoranckimi i podyplomowymi, dla których ustanowiono przepisy odrębne. Obowiązujący regulamin był i jest dokumentem ogólnodostępnym w dziekanatach wydziałów, gablotach-tablicach ogłoszeń przy dziekanatach oraz na stronach internetowych

uczelni. Nie jest więc także zasadny zarzut Związku, że Uniwersytet nie opracował regulaminu określającego prawa i obowiązki studentów studiów płatnych, czego skutkiem jest brak informacji o prawach konsumentów ponoszących określone opłaty za studia.

Zgodnie z art. 100b ust 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes UOKiK może w drodze decyzji odmówić wszczęcia postępowania, jeżeli m.in. z posiadanych przez niego informacji wynika w sposób oczywisty, że zbiorowe interesy konsumentów nie uległy naruszeniu. Analiza zebranego materiału dowodowego pozwala na przyjęcie, że publiczna uczelnia nie ma obowiązku zawierania umów ze studentami przyjmowanymi na studia bowiem nie ma wątpliwości, że odbywa się to na mocy decyzji administracyjnej. Konsumenty, tj. studenci korzystający z płatnych studiów zaocznych, wieczorowych lub eksternistycznych na Uniwersytecie, jak i osoby zamierzające podjąć studia w tym trybie, mają swobodny dostęp do informacji o warunkach studiów i odpłatności za nie. Zarzuty Związku w powyższym zakresie, jak również dotyczące braku możliwości dochodzenia przez studentów ochrony prawnej na drodze sądowej nie mają więc uzasadnienia.

Niezależnie od powyższego, wątpliwości budzi – w świetle administracyjnoprawnego charakteru stosunku łączącego uczelnię ze studentem – to, czy studentów uczelni państwowej, uiszczających opłaty za studia można w ogóle uznać za konsumentów w rozumieniu art. 22¹ k.c. w związku z art. 4 pkt 11 ustawy o ochronie(...). Uczelnia państwowa – co do zasady - może być uznana za przedsiębiorcę na podstawie art. 4 pkt 1 lit. a w/w ustawy o ochronie (...), jako osoba prawna świadcząca usługi o charakterze użyteczności publicznej, pomimo odmiennego orzecznictwa SOKiK. Zdaniem organu antymonopolowego, skoro studenci płatnych studiów zaocznych lub eksternistycznych nie zawierają umów o świadczenie usług edukacyjnych, a podstawą stosunku prawnego ich z uczelnią jest decyzja administracyjna, to brak jest podstaw do uznania ich za konsumentów. W konsekwencji, w przypadku naruszenia przez Uniwersytet ich interesów w zakresie władztwa administracyjnego, nie można mówić o naruszeniu zbiorowego interesu konsumentów.

Mając powyższe na uwadze - a zwłaszcza to, że Uniwersytet działa w ramach obowiązujących przepisów, co per se wyłącza zarzucaną przez Związek bezprawność oraz brak podstaw do przyjęcia, iż jego działania naruszają zbiorowe interesy konsumentów, jak również, że studenci płatnych studiów zaocznych lub eksternistycznych, podejmujący naukę na uczelni państwowej są konsumentami - orzeczono, jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie (...), w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w Krakowie, 31-011 Kraków, pl. Szczepański 5, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Leszek Piekarczyk
p.o. Dyrektora Delegatury

Otrzymują:

1.x Ogólnopolski Akademicki Związek Zawodowy - ul. Tamka 34A/3, 00-355 Warszawa
1 x a/a